

DÉKÁNI KÖSZÖNTŐ

Tisztelt Professzor Úr, kedves János!

Kérlek, engedd meg, hogy a Rendészettudományi Kar dékánjaként tisztelettel és nagyrabecsüléssel köszöntselek 65. születésnapod alkalmából.

Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy pályatársként én is szerepet játszhattam az életutad alakulásában. Ahogyan visszaemlékszem főiskolai hallgató koromra, Veled kapcsolatosan számos kellemes emléket tudok felidézni. A fiatal Sallai hadnagy és határőr-tiszt, aki nemrégien került vissza a rábafüzesi határőr-őrsről, kiváló példaként szolgált számunkra. A hadnagy, aki megjárta a gyakorlati végrehajtást, és Kiss Károly őrsparancsnok alatt sokat látott és tapasztalt.

Jól emlékszem a tereptan elméleti órákra, a terepfoglalkozásokra, az éles-lövészetek végrehajtására. Te ezek mindegyikében részt vettél, hiszen akkor még egy határőr sok mindenhez értett, és éppen azt tette, amire szüksége volt a szervezetnek.

Az egyik órán azt mondtad, ha ellenőrző járőrszolgálatba megyünk éjszaka, akkor is vigyük magunkkal a távcsövet, hiszen azzal kitűnően lehet látni a távolba a sötétben is. Sokan kételkedtek ebben, de megfogadva a tanácsodat, ha az őrsön ellenőrző járőrszolgálatban voltam, mindig használtam a távcsövet, hiszen azon keresztül a gyenge holdfényben is kivehető volt a járőr tevékenysége a szolgálati helyen.

A Határőr Tanszéken számos nagy tekintélyű, legendás oktatónk volt, akikre fiatal tisztjelöltként és később oktatóként is felnéztünk, amikor már a kollégáink voltak. Ilyen volt Radosza Sándor alezredes úr, fő mentorod, akinek minden helyzetre volt egy-egy bölcs tanácsa, megoldása. Bodor Mihály alezredes úrtól – akinek a szíve örökre fiatal maradt – tanultuk meg az emberbaráti, beosztott-orientált parancsnoki viselkedést.

Néhány év oktatói munka után beiskoláztak Téged a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia Határőr Tanszékére, ahol új lehetőségek, kihívások vártak Rád.

Kitárult számodra a világ, hiszen szerencsés emberként a munkád és hivatásod egyben a hobbiddá, szenvedélyeddé vált, és mind a mai napig az. Gáspár László alezredes segítségével közelebb kerültél a rendészettörténethez és az államhatárok történetéhez, és lehetőséged volt bejárni szinte egész Európát.

Janza Frigyes vezérőrnagy úr egy alkalommal Erdélyben kirándult, ahol nem talált meg egy hármass határkövet. Telefonon segítséget kért Tőled, és Te Budapestről útba igazítottad, hogy hol is található a keresett pont. Itt kezdődik a hitelesség, amely Téged teljes mértékben jellemez.

Az élet a '90-es években elsodort egymástól bennünket, de mindig figyelemmel és tisztelettel követtem pályafutásodat.

Jól emlékszem a Magyar Rendészettudományi Társaság 20 évvel ezelőtti megalakulására, amikor Janza Frigyes főtitkár úr mellett titkárként szervezted az új társaság mindennapjait, a rendezvényeket, pályázatokat, illetve a tudományos életet.

A Nemzeti Közszerológiai Egyetem létrejötte mindkettőnk számára új lehetőségeket tartogatott. 2012 januárjában Te segítetted az oktatási rektorhelyettesi pályámat, majd néhány év múlva a Rendészettudományi Karon tanszékvezető egyetemi tanár lettél a Rendészetelméleti és -történeti Tanszéken.

Hatékony vezetéssel és közreműködéssel a Karvasy Ágoston Kutatóműhely elkészítette a *Rendészettudományi szaklexikont*, és többek között megírtad *A rendészettudomány etablációja és akkreditációja Magyarországon* című könyved, hozzájárulva e tudományterület további fejlődéséhez.

Számos közös pilisi túránk során arról beszélgettünk, hogy elfelejtik az embereket, a volt munkatársakat, amint kikerülnek a mindennapi élet körforgásából. De egyben biztos lehetsz: Te már beírtad magad a rendészettudomány és a rendészeti felsőoktatás dicsőségkönyvébe. A rendészettörténeti kutatásokban a Sallai János név megkerülhetetlen, és az általad készített tanulmányok megismerése mindenki számára szinte kötelező. Követőidként – sokakkal együtt én is – igyekeztünk ellesni tőled a siker receptjét, amely számomra a Te példád alapján a következő: Légy szerény és becsületes; maradj mindig kíváncsi; ne add fel álmaidat a nehézségek láttán sem; ahol és amiben tudod, segítsd az embereket; szándékosan ne árts senkinek; és ha elérkezettnek látod az időt, akkor jó szívvel add át a stafétabotot a következő generációnak.

Aki így cselekszik, annak elismerik a pályafutása sikereit, és méltán vívja ki az emberek tiszteletét. Neked sikerült! Remélem, ezen sorok olvasóinak is sikerülni fog a példád alapján.

Kedves János!

Személyedben egy komoly tudással és szaktekintéllyel rendelkező, mégis nagyon emberi professzort ismerhettünk meg. Biztos vagyok benne, hogy érzed előljáróid, munka- és pályatársaid, hallgatóid tiszteletét és szeretetét, amelyet kitartó és lelkiismeretes munkáddal vívtál ki.

Az ebben a kötetben leírtakat fogadd olyan szeretettel, amilyennel a szerzők írták soraikat. Tudom, hogy határozott terveid vannak még a jövőre vonatkozóan. Kívánom, hogy mindet a Rád jellemző lelkesedéssel valósítsd meg!

Bízom benne, hogy professor emeritusként még sokáig járulsz majd hozzá a Rendészettudományi Kar sikereihez, hiszen manapság már Te vagy a követendő példa a fiatalabb generációk számára.

Jó egészséget és minden jót kívánok!

Kovács Gábor